

עין משפט
נר מצוה

רח א מיי פכ"ב מהל'
 אישות ה' כט סנה
 עשין פה טוש"ע אה"ע ס'
 מה סנה ט'
 ר"ב ב מיי שס ה' כו
 טוש"ע שס ס'
 ר' ב מיי שס הלכה כט
 טוש"ע שס ס':
 ר"א ד מיי פ"ו מהל'
 פקדון הלכה י ופכ"ב
 מהלכות אישות ה' לב סנה
 עשין פה טוש"ע אה"ע ס'
 פו ס' א ועיין טבדו ונכדו
 אלפס עוד כ"ב מ"ב פ"ב דף
 [פ.].

[illegible]

ליתן לה וגרלה לר"י גירסת הספרים
(א) ברס ר' אבא וליפות כהה ופליגי
עליה וסביר דמוכר לאשמו לא קנתה
ולגלויי וזוי הוא דבעי וסביר כרז
הוא דלמחר דל חזי מוסכא וסביר קניי
בשטר ומה שקונה בשטר אינו אלא
ממנה כיון דלגלויי וזוי הוא דבעי
ולא קנתה בזוי ומה שכתב בלשון מכר
לא כתב אלא ליפות את כהה ופירוש
כריתו תס י"ש לייש ופרש בקס
ליתן לה לענין זה שצממנה (א) נתן את
כולן ועוד י"ש לייש פירוש ר"ת
שצממנה בקס כו' דאפילו למאן
דלמחר קנתה צממך לאשמו ולא קנתה
לגלויי וזוי הוא דבעי לא קנתה אלא
משום דצממנה נתן לה דהא אין כאן
מכר שלא נתנה לו כלום שהדמים הן
השלו בלא תנאי כו' וע"פ שאין יכול
להעלות ממנה דצ"ח מ"מ אם טרם
ממנה או הוליא מידה דרך ערמה
הס שלו כדמארין בסמוך וא"כ השתא
שארילן דרך מכר הס שלו ואין כאן
מכר ולחקך למ"ד קנתה לא קנתה
אלא משום דצממנה בשח למח

והוא דכחז לה בנשון מוכר כדי ליפוט את כחו לעין שיאלס הפירות
כי המוכר מצטיל הקנין דהא אין כאן מוכר כדפי' וענינן שדה היתה
מתנה וקנתה ולענין פירות הוא מוכר ולא קנתה: **בממנה** קנתה
ואין הבע"א אובד פירות ממנה דלמחר בגיטין בפי' הוורק (דף עז טו)
דיה (מה) גבי הוא שכיב מרע דכתיב גט לרבייתו צדי פניא דמעלי'
שפמא כו' אתא לקמייה דרבא אמר ליקני לה הואו אתמא דלית ביה
גיטא כו' אמר רב עיליש מה פירותא אפא קנה צבלה אכסוף ומאי
קספיה אף בממנה אין צבעל אכול פירותא א"כ לא קנה צבלה ואומר
רבנינו שם דאין תלוי באכילת פירות למיקרי חררה דהא רבא אומר
כדיש לקיש (לחמן דף קט:) דקנין פירות לאו קנין הגוף דמי ואפילו
יש לצעל פירות אינו מפקיע כח האשה שהגוף שלה ומתגברת שפי'
ותמנה פירות הלכך כשנתן לה הצעל א"ע"ג דאין אכול פירות כיון ש
יותמן לא הייב לה ומיית' ראייה דהתם ברש הוורק גבי זרק לה צבא
ודברים אין לי בנכסך א"ע"ג דשכחת לה נמי הייב לי צעל פירות
חשיב חררה כיון שאם מכרה ותמנה קיים כדתנן בזהבא ומייה א'
ע"ג"ל) גבי אין לאש חזקה בנכסי אשמו אשמו א"ע"ג דאינה יכולה למס'
גבי ר"ג מעשר (שני) נתון ליהושע ומתומו מושכר לו ובהמכור א'
מתומו ואומר רבנינו שם גדול קנינו של שוכר מזה שפמא' מת צמור
הצעל מוציא מיד הלקוחות ויבדלושמי לא משמע כדפי' דפרקי בריב'י
ומשני ר' יוחנן בשם ר' ינאי עד שיכתוב לה דין ודברים אין לי בנכסי
שאינה יכולה למכור ור"י אמר דאפי' תלויה הכוונה בפירות מ"מ כ'
ממקום הגט אלא משא"ל דיואק בממנה הוא דכאמר קנתה ואין הפירות
אכול פירות היינו דוקא שאינו אכולם אבל נכסי מלוג אף אצטו

קבר מן האשה יחיד ראשה. נראה דאם אהרה האשה מן גלגל ויהבה ליה ואפי' אומר הבעל שהממות שלו אין לו כח להולידא"י כד הבעל להולידא מידה כשומרה שהוא של' וזו דפליגי בשמור' ומתהא לית לה מינו דאי בעי שקלע מיניה ויהבה ליה שפורה"א כדאמר לעיל לזה מן האשה וגרסה אין לה עליו כלום ואם היטה בבעי אמרה אחרים הפקידו צדי דאניה נריכה לומר מי הם האחרים בצמעות טמונות איירי מדקאמר לגלוי וזו הוא דבעי אבל מעות דברא דבמעו' שאיין טמונות קמה משמע דאם תקף מויליין אותן מיל' נלא יכולת' להולידא מידה בעינן אחר ואפי' ב"ד"י ואם היא נושאת וגור (דף 33:) וכן האשה שהיא נושאת ונותנת כו' ואמרה שלי הם עליה ממשל אחרים ומיהו הירכא שאניה נושאת ונותנת בחיי בעלה וממנו

מסורת הש"ס

(א) ״ס״א לשון״ (ב) ״ג״ל רבנא
 ו״כ״א לקמן במוס׳ קמט. ד״ה
 רב ובחולין [כ.ג.], (ג) [ג״ל
 ורבנא], (ד) [חולין מ.ד.],
 (ה) הוא רבי ולא רב ועיין
 רש״ל, (ו) ש״ן לעמוד הקודם,
 (ז) [דף מט. ושם ד״ה דכחז.],

[illegible][illegible]

מנכסים שנפלו לה צירופה: צמנה
כדאמר' לקמן צמנה קנה ואין
לחזירו אין לומר כן שאינו אוהבו כל
לעיל ולשני המימרות נקשית צבית
המדרש: צמנה קנה ואין הצעל

אורחול פירות. דנותן צטין יפה נותן
רררררררר. רב שקדם לרצי יוחנן רבו של
 ר' אלעזר בדמאח בשמיטת חולין
 (דף קס"ה) דכל זמן שהיה רב קיים היה
 ששכבבל ועוד דאמר ליה לרש (קס"ה)
 ששכל אוחי הימים היה הוא צטיה
 (דף ק"ג ע"ש) אמר ר' רב האי (י)
 ממחבריה טפי משום דחומיה לרבי
 ממוחרי ממוחרי. **טוטרני.** ר' אלעזר
 מלמדיו של רבי יוחנן ואש"י
 אבא ורבי אבהו וכל גדולי
 הדור צרייהם דאמרי לעיל במתנה
 ליתן להו כו' כפירה להו כו'
 אבאקס דלין הבעל אוכל פירות איניהו
 ומני וטרי ובעל לגבי רב שמתלמידו
 יוחנן היו: **רררררר ערדי.** ר' יוחנן
 ששהי חפזו של רב: **רררר.**
 שני דברים שני רבא סומחיה
 זה את זה לא קתה משמע על גוף
 וזה פירות לגלויי וזו הוא דבא
 ויהבעל אוכל פירות משמע שקתה
 גוף הקרקע ללא לגלויי וזו הוא
 דבצי: **מבעות טעמוני.** שלא היו
 ומפירות טעמוני לא קתה
 לגלויי וזו הוא רבא: **מבעות שאין**
 קתה והבעל אוכל פירות
 גלוי וזו שהי גלויין וגומין הן:
 לאתא לנשיהו. **לרביא לומירא** וזו
 לנשיהו ולרביא לנשיהו וזו שאם
 לרביא לנשיהו וזו שאם

ס שס ואסור לסייע ידי עוזר עבירה
 שגנבו (ס) ס: יחזיר לאדם. ולא לבעל
 יר לבעלה. שאפי' אם ניתן לה ממון זה
 ירכוש שמהה יורשה בעלה שהבעל יורש
 וממה נפשך עכשוו הרי הוא של בעלה:
 קנה עבד קנה רבו. ומראה צעיון דהוא
 ר"מ מזה יחזיר לרבו שהרי עבד היה
 ואין הן אצל אם נמגרשה האשה ואחר
 בעלה דממגרשה אין הבעל יורשה:
 קבל
 קרי תורה לענין זביה אלא כשמוכרת
 קרי תורה² דלדעתא דהאי שםמכור
 קנה בעלה ומעט בגון שכתב דין
 דבחסות (במטות פ"ג. ס"ג) אפילו היה
 פירותיהן הכי צע' למימר כדאשכחן
 שפירות דלמור (במסכת מע"ש פ"ה מט"ז)
 אין לא קנה ואם היה פיקח שזכר את
 שם משה³ כדאש' שלא ממרה וממה
 ואין משמעודתה לאיש לארילת פירות
 פירות דשפירות הדבר תלוי ולא במה
 קנה בעלה שלא היה נותן לה הבעל
 דלמור תורה במתנה קנתה ואין הבעל
 כל הפירות ומעום של פריך האש

ה' למימר יודיע לבצע^(ט) דאס היה כח
ה' מימנה ציון לאו מהימנה ה"מ בשעת
ה' לזה להימנה מידו והומר של פלוגי הם
^(י) נאמנה לומר שלי הם פלוגי דאי
ממעוט טמונות דלזה מן האשה דלעיל
חוק מוציאין מידו ועוד מדקאמר
ח' יכול לומר להוציא מידה נאמנה כי
אלא שלי ולא של פלוגי הם כדאמר לקמן
מיגרו דאי צביא אמהה שהיא נפקדת
ביין לא כאליו נושאת ועומת נא לאו:
קבל

ות ברם רבי אבא ורבי אבהו
אמרו במתנה בקש ליתנו
ליה ^א לשום מכר כדי ליפות
בני לזה מן העבד ושחררו מן
אין להם עליו כלום מ"ט לאו
לגלויי וזו היא דבועה שאני
לישוי איניש עבד דלא לאיש
המוכר שדה לאשתו קנתה
דיות במתנה קנתה ואין הבעל
בני אלעזר אמר אחד זה ואחד
הבעל אוכל פירות עבד רב
דברבי אלעזר אמרו ליה ^ב רבן
חמיה בני בנתיא דרב ^א לרב
דור רברבי ועבד כוזמרי ^א לרב
דברבי עבדי דכי אתא רבין אמר
הוא ואחד זה קנתה ואין הבעל
אמר רבא הלכתא ^א המוכר
הא קנתה והבעל אוכל פירות
ואין הבעל אוכל פירות תרתי
במעות טמונין כאן במעות
אמר רב יהודה מעות טמונין
ת שאינן טמונין קנתה: ת"ר
דקנות לא מן הנשים ולא מן
התינוקות קבל מן האשה
אם מתה יחזיר לבעלה קבל
לעבד ואם מת יחזיר לרבו
קבל

גגבו מציט בעל הדיט שיה
וכשלא יקבלו מהס יחזירו לו
דאין לנו להזחיקה בגננתה
על מנת שיה בעללה רשות
את אשתו והלכך יחזיר לבע
יחזיר לרבו. דמסמחא כל מ
הדין אס שגמחרר העצד
כשהפיקד לזה וקסם עצדי
ק ממה יחזיר לירשיה ולו
שפיר אלס בזה תליא מילתא דלח
כיון שסם מכרז ומננה אינו קיים לו
לה בצררה פסח חזרה מה שקנתה
פיר עד שיכחשו לה ובפשיטא
ויהו אינה רחיה דאע"ג דאינו מוזכי
ולה למכור (י) תקי לה לגב מירי דה
זר את הפסינה (לקמן דף פד:) מדד ולו
בזרס המנ המקום מוכר לרשוי ו
דך חזק הזורק (בבבין דף עו.) וגנחה
לי כנכסין ובפירותיהן ומשמע מדפרי
מ"מ פריך שפיר הסם מה שקנתה
ין בצול פירות' עוד אומר ר"י
אס פירות וילקח פירות כרקע
שקנתה אשה קנה עעלה:

הוא לפננוי שהם שלו דנוטן לו דנאמנה
 ויאל¹ מידה מדקאמר יחזיר אלנה דה
 שמן דביניהו דרבה בר נחמיה
 ואלס תקף דבעל מידה שוב אינה
 היתה נאמנת לומר של פלוני הו
 אחרים וישראל הממון לעולם בידה ודו
 מנעות שאין טמונות יש לה עליו וכו
 וזמן מידו דאם אין מויליין אחלי קנת
 אלא ונותנת בתוך הבית אינה נאמנת לו
 עליה להביא ראה ולא מהימנין ל
 מון בעלה מזוי בידה יש להסתפק אם

גב:

דברים העשויין להשאיר ולהשכיר ואמר לקוחים הן בידי אינו נאמן. וקשה דלמר דב' כל הנשבעין (שבעות דף מו. וספ) א"ר יהודה ר'אבה וסנהמין ללס מחת כנפיו וילא ואמר לקוחין הן בידי ואין נאמן ולא אמרן אלא בצבע הבית שאינו עשוי למכור כליו ולא אמרן אלא בדברים שאין עשויין להטמין ולא אמרן אלא בדברי העשויין להשאיל ולהשכיר אלמא דאפילו בדברים העשויין להשאיל ולהשכיר נאמן אי ליכא כל הני מיני דקאמר שאין עשוי למכור כליו וכלים שאין דרכן להטמין^א ונראה לר"ת דגם הסם וצבולו נמי כי ליטנהו^ב לא אמרן אלא בדברים שאין עשויין להשאיל ולהשכיר^ג אבל דברים העשויין להשאיל ולהשכיר אפי' ליטנהו לתד מהני אין נאמן^ד וכן גורס רב האי בשערים (שער מ) וכן ר"ח וכן מוכח בשילהי חסדא לא שנא. דאם דאמרן דאין נאמן דעילו להביא ראיה שהן שלו ואלי שאין חלוקין בעיסתן. כלומר שעשויין לא חלקו וירושן ואובלין יחד מטיבה אחת: אבל חלוקין בעיסתן. שכבר חלקו ונאפי'כ נושא ונותן בלהקם ודאי על האחין להביא ראיה דאין שלו דאי לא מיטרא ראיה (ב) מוחזק זה הוא דאמרן בעיסתו קיבץ. כלומר מפותותיו צמצם וקיבץ ממון ונעשה אלו אונות ושטרות ולהכי שטריין על שמו: בדיקס. שוריינן שהם שלו: בקיום דשטר. שאם קיימו בית דין אלו שטרות על שמו דכתבי הכי שטרא של פלוני נפק לקרמא דדאי שלו הן דבית דין לא הוי מקיימי על שמו א לא דביקאי דהן שלו: דא רב ושמואל הא רבה ורב ששה. כולוה גילו שטריהו דברבי דה: מר כמאן סבירא ליה. כלומר מה דרעק בזה: ואי אשה אלמנה שנוטאת ונותנת בתוך הבית. של יתומין ודעייני לא נחלקין מהם: פספולו לי מבית אבי אמת. וזאת הדין שנפלו לה מבניה עצמה לאחר מיתת אביה דהכי יכלה למימר: אימא לא גזלה מימיה. וזאת מהימנא ועל יתומים לאיתורי ראיה. קמיל דאפי' הכי לא מהימנא אי לא מיטרא ראיה: פ"סיקא כמה דברים אמורים. דצריך חזקה ג' שנים במחזיק. כלומר כגון כל הני דאמרינן לעיל דהי מחזיקין טועין לקחתי והפערתי אומר לא מביתו דאינו מודה לו אבל היכא דמכר או נותן מתנה צריך כל אחד לחזיקין לאיתורי כפי שלא יהיו ויכלין לחזור בהן. וכן המחזיק בנכסי הגר שמת אינן צריכין ג' שנים לחזקה. כל ועל שבתם פתח כל שהוא או פרץ בו מטט או נדר כל שהוא לאיתור הוי חזקה: בקרשין דבי רבי. ובמסכת קדושין בבית המדרש של לוי: בפניו לא צריך למימר ליה לך חזק וקני. כלומר אם המקבל הוא שם בפניו ליה הנותן לך חזק וקני אפי' שלא קאמר ליה אי מחזיק מקבל בעל גדר כל שהוא קני. אבל שלא בפניו כגון שהקדיע בעיר אחרת

רבנו גרשום

בצי טעין לקוחות הן בידי אינה נמי לא מצי טעני וקשיא: אמר רב חסדא לא שנא. דאם דאמרן דאין נאמן דעילו להביא ראיה שהן שלו ואלי שאין חלוקין בעיסתן. כלומר שעשויין לא חלקו וירושן ואובלין יחד מטיבה אחת: אבל חלוקין בעיסתן. שכבר חלקו ונאפי'כ נושא ונותן בלהקם ודאי על האחין להביא ראיה דאין שלו דאי לא מיטרא ראיה (ב) מוחזק זה הוא דאמרן בעיסתו קיבץ. כלומר מפותותיו צמצם וקיבץ ממון ונעשה אלו אונות ושטרות ולהכי שטריין על שמו: בדיקס. שוריינן שהם שלו: בקיום דשטר. שאם קיימו בית דין אלו שטרות על שמו דכתבי הכי שטרא של פלוני נפק לקרמא דדאי שלו הן דבית דין לא הוי מקיימי על שמו א לא דביקאי דהן שלו: דא רב ושמואל הא רבה ורב ששה. כולוה גילו שטריהו דברבי דה: מר כמאן סבירא ליה. כלומר מה דרעק בזה: ואי אשה אלמנה שנוטאת ונותנת בתוך הבית. של יתומין ודעייני לא נחלקין מהם: פספולו לי מבית אבי אמת. וזאת הדין שנפלו לה מבניה עצמה לאחר מיתת אביה דהכי יכלה למימר: אימא לא גזלה מימיה. וזאת מהימנא ועל יתומים לאיתורי ראיה. קמיל דאפי' הכי לא מהימנא אי לא מיטרא ראיה: פ"סיקא כמה דברים אמורים. דצריך חזקה ג' שנים במחזיק. כלומר כגון כל הני דאמרינן לעיל דהי מחזיקין טועין לקחתי והפערתי אומר לא מביתו דאינו מודה לו אבל היכא דמכר או נותן מתנה צריך כל אחד לחזיקין לאיתורי כפי שלא יהיו ויכלין לחזור בהן. וכן המחזיק בנכסי הגר שמת אינן צריכין ג' שנים לחזקה. כל ועל שבתם פתח כל שהוא או פרץ בו מטט או נדר כל שהוא לאיתור הוי חזקה: בקרשין דבי רבי. ובמסכת קדושין בבית המדרש של לוי: בפניו לא צריך למימר ליה לך חזק וקני. כלומר אם המקבל הוא שם בפניו ליה הנותן לך חזק וקני אפי' שלא קאמר ליה אי מחזיק מקבל בעל גדר כל שהוא קני. אבל שלא בפניו כגון שהקדיע בעיר אחרת

(א) צ"ל אין מוטלין מחמתו דמוחזק או בזה.

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

כדשלה רב הונא בר אבין **דברים** העשויין להשאיל ולהשכיר ואמר לקוחין הן בידי אינו נאמן קשיא: אמר רב חסדא ילא שנו אלא דאין חלוקין בעיסתן אבל חלוקים בעיסתן אימור מעיסתו קימין ראיה במאי רבה אמר ר'איה בעדים רב ששת אמר ראיה בקיום השטר אמר ליה רבא לרב נחמן הא רבא ורוא שמואל הא רבה והא רב ששת מר כמאן סבירא ליה א"ל אנא מתניתא ידענא דתניא אחד מן האחין שהיה נותן ונושא בתוך הבית והיו אונות ושטרות יוצאין על שמו ואמר שלי הן שנפלו לי מבית אבי אמא עליו להביא ראיה וכן יהאשה שהיא נושאת ונותנת בתוך הבית והיו אונות ושטרות יוצאין על שמה ואמרה שלי הן שנפלו לי מבית אבי אבא או מבית אבי אמא עליה להביא ראיה מאי וכן מהו דתימא אשה כיון דשביחא לה מילתא דאמרי קא טרחה קמי יתמי לא גזלה מיתמי קא משמע לן: במה דברים אמורים במחזיק אבל בנותן מתנה והאחין שחלקו וכו': אמו כל הני דאמרין לאו בני חזקה גנינהו חסורי מחסרה והכי קתני במה דברים אמורים בחזקה שיש עמה טענה כגון מוכר אומר לא מכרתי ולוקח אומר לקחתי אבל חזקה שאין עמה טענה כגון נותן מתנה והאחין שחלקו והמחזיק בנכסי הגר דלמקני בעלמא הוא (ב) נעל גדר פרץ כל שהוא הרי זו חזקה תני רב (ב) הושעין בקדושין דבי לוי (ב) נעל גדר פרץ כל שהוא בפניו הרי זו חזקה בפניו אין שלא בפניו לא אמר רבא יהכי קאמר בפניו לא צריך למימר ליה לך חזק וקני שרא

וכן צפרק שני דכחצות (דף טו: וע"ש בתוס' ד"ה ומודה) תנן דנאמן לומר שזה או של אצין היתה ולקחתיה הימנו צמינו דאי צעי אמר לא היתה של אצין מעולם אע"פ שהבן יודע שהיתה של אציו ומהנהו עזי דלכלי חושלי צנהדעלא לעיל (דף לו.) אין ראיה דאיכא למימר כגון שמכישו ואומר שלא אכלו כל כך דהשמה הוי מיגו טוב ומיזר ר"ת דהתם מיירי בחדש שאין (א) עשוי להשאיל ולהשכיר לזה שקנאם כגון דלא גייס ציה ולפי זה אם עשוי להשאיל לו אפי' לא ילא לו שם גנבה נאמן לומר דהוי מיגו להוליא אע"פ שנוטל דמים שהוליא^א: **אימא מעיסתו קימין**. אע"ג דלא טעין הכי אלא אומר מבית אבי אמת מ"מ נאמן צמינו דאי צעי אמר מעיסתי קנאמתי: **דמרהא קמי יתמי אימא לא גזלה מיתמי**. קשה לרשב"א דלדרכה מהאי טעמא דטרחה קמי יתמי גזלה מיתמי כדאמר בהשולח (גיטין דף לה.) דהוא הנאה דטרחה קמי יתמי אמיא לאורוי ומיזר דה"ג קאמר הכא קמ"ל דלא אמרינן דלא גזלה אלא דלכרנה אמיא לאורוי כדאמר בגיטין:

נעל וגדר בצ' שהוא כו'. בגמרא פיר"ש דהאי נעל היינו שקצב מעולם דלת דהוי צנין אבל סגר הדלת ונעל צמפתח צנכסי הגר דליכא דמסר ליה לא הוי חזקה דאין זה אלא כחצות ארי מנכסי חצירו אע"ג דכריס פסחים (דף ד. וספ ד"ה אם) אמר דמשמער לו מפתח הוי הבית בחזקת שוכר לצדקו וה"ה לקטוהו ה"מ

קוין דדקמתי מתני' בתמיה: **צמה דברים אמורים**. דבעינן ג' שנים: **בחזקה שיש עמה טענה**. כלומר ערעור: **אבל בחזקה שאין עמה טענה**. שבעל הקרקע מודה לו ליטלה כגון נותן מתנה כו' כיון דנעל גדר ופרץ כל שהוא צפני עדים הויא חזקה לקנות שלא יוכל לחזור עוד זה צוה: **נקדושין דצי לוי**. בתוספתא (י) בצרימא דמס' קדושין ססידר לוי כמו ססידרו ר' חיאי ור' אושעיא: **נעל וגדר ופרץ צפניו**. צמקא וממכר מיירי דמתן בקידושין (דף ט.) דקרקע נקנית בחזקה: ומתמה גמ' צפניו הוא דהוי חזקה אבל שלא צפניו. דמוכר אם נעל וגדר שלא צפניו לא מיהוי חזקה בתמיה: ה"ק. אם גדר ופרץ לוקח צפניו דמוכר לא צריך למימר ליה מוכר ללוקח לך חזק וקני אלא מכיון שנתכרה לו למכרה כך וכן מעות והחזיק זה צפניו הויא חזקה דניחא ליה צהך חזקה והלכך שתיק ולא יוכל מוכר לחזור צו עוד והלוקח נתחייב לו דמי מקחו: של

כדשלה רב הונא כו'. כלומר להכי אפקינהו רבא משום דדברים העשויין להשאיל ולהשכיר אין אדם נאמן לומר לקוח הוא בידי כדשלה רב הונא: **קשיא**. לדידן קשיא אמאי נאמן שמואל (ע"א) מרדי לי אבא כו': ופסק ר' מנאאל דהלכתא כשמואל דהיכא דמית על האחין להביא ראיה וכן פירש נקטינן מרבזי וז"ל כל היכא דאמר בגמ' מיוצמא דפלוגי מיוצמא טעלו דברי מי שהמיוצמא עליו לגמרי אבל היכא דעלתה צקשיא כי הך דשמואל לא טעלו דברי דאמרין לא הוה צריכא להן דעטלה שמועה זו לגמרי אלא לא אשתכח פירוקא צההוא שעתא דתילא וקיימא. ואפ"כ אין נראה צעיני דלא שגא מיוצמא ולא שגא קשיא דקאי אמילתא דאמוראי חדא היא ולא הויא עיקר אלא לגבי מיוצמ' ממשה או מצרימא שייך לומר מיוצמא *ומפירכא דאמוראי צעיני למימר קשיא והא דשמואל נראה צעיני דלא סמיכין עליה כל עיקר וכן צפי' ר"ח כתב מר"ש גאון (א) כי זה שאמר שמואל ומרדי לי אבא ששם מת על האחין להביא ראיה אין הלכה כמותו: לא שנו. הא דקאמר רב (ע"א) עליו להביא ראיה: אלא שאין חלוקין. צשום דבר צעולם אפי' צניקתן הלכך מאין לו לזה כלום בלא אחיו: קימין. עכרן ציומר ולכן נמשער ויהיה לו ממון לצדו שאין לאחיו חלק צו ומתממון הוא לקח קרקעות והלוה לאחרים: ראיה צמא. אדרב קאי שהלכה כשמואל דאי דאשמואל היכי אמר רב שגא ראיא צניקתן השטר והרי לשמואל דאית ליה על האחין להביא ראיה צריך להן לפסוק שטרו של זה ולא לקיימו: ראיה צעדים. על צעל השטר להביא ראיה רשע דמעיסתו קימין או מציא אמו רשע והיה ממון של שטרות הללו שלו: צקיוס פטער. שכתבו לו בית דין הנפק על שטר זה (ב) וכיון דקיימאוו צ"ד צדקו השטר וסקרו ועמדו על אמינתא הדבר שכל הכחצו בצטר

אמת הוא והשטר הרי כתוב צשמו של זה: הא רצח והא רצ ששם. דפלוני אליבא דרב ואי כרצ צצירא לך ראיא צמאי אי כרצה אי כרצ ששם: **מסניא ידענא**. כרצ ומיהו לא פירש לי אי כרצה אי כרצ ששם: ורציו מנאאל פסק צעדים פסק דאיתא למימר כגון השטר דהא אפי' רב ששם מרדי דראיה צעדים שוה יותר מקיוס השטר: **וכן האשה**. אלמנה: **צמים אצי אבא**. ה"ג מצי למימר מצית אבא ומשום רישא דקמתי מצית אצי אמא קמתי נמי קיפא מצית אצי אבא: מאי וכן. דמשמע ואפי' האשה דינה (א) ומאי רבוצא איכא טפי דקמתי וכן הכי הוה ליה למיתמי אשה שהיה נושאת ומתנה כו' ודרך תנא לומר שני דברים שוין חיימין דאמרין דלכריה תרווייהו אבל הכא דקמתי וכן משמע דכלא זו חף זו קמתי: **דעציא לה מילא**. חציצות היא לה שנאמניין אותה בית דין לעשותה אפוטורפוס צל יתומין וגם משצחין אותה צני אדם על כך ומקושי' גדול תאמר על שלהן שהוא שלה וסד"א דליהמנה קא משמע לן: צבא צמרא ירושלמי (פ"ג ה"ה) אין לאיש חזקה בנכסי אשתו צמאי אשתו אבל לאחר מיתת אשתו יש לו חזקה ולא לאשה צמאי בעלה בנכסי בעל אבל לאחר מיתת בעלה יש לה חזקה ולא לאצ בנכסי הבן צמאי הבן אבל לאחר מיתת הבן יש לו חזקה ולא לבן בנכסי האב צמאי האב אבל לאחר מיתת האב יש לו חזקה. ואיכא לדמיוי להך דתנאי לעיל (ב) שאן שחלק ואשה שנמגרשה כו': צמתני' (נעיל מג.) לא גרסינן ופרץ צפניו דהא נכסי הגר לא שייך ציה צפניו דהא מית ליה הגר: אטו כל הני דאמרין. לקמן צמתני' נותן מתנה ואחין שחלקו לאו על די חזקה דנעל גדר הן

אמת הוא והשטר הרי כתוב צשמו של זה: הא רצח והא רצ ששם. דפלוני אליבא דרב ואי כרצ צצירא לך ראיא צמאי אי כרצה אי כרצ ששם: **מסניא ידענא**. כרצ ומיהו לא פירש לי אי כרצה אי כרצ ששם: ורציו מנאאל פסק צעדים פסק דאיתא למימר כגון השטר דהא אפי' רב ששם מרדי דראיה צעדים שוה יותר מקיוס השטר: **וכן האשה**. אלמנה: **צמים אצי אבא**. ה"ג מצי למימר מצית אבא ומשום רישא דקמתי מצית אצי אמא קמתי נמי קיפא מצית אצי אבא: מאי וכן. דמשמע ואפי' האשה דינה (א) ומאי רבוצא איכא טפי דקמתי וכן הכי הוה ליה למיתמי אשה שהיה נושאת ומתנה כו' ודרך תנא לומר שני דברים שוין חיימין דאמרין דלכריה תרווייהו אבל הכא דקמתי וכן משמע דכלא זו חף זו קמתי: **דעציא לה מילא**. חציצות היא לה שנאמניין אותה בית דין לעשותה אפוטורפוס צל יתומין וגם משצחין אותה צני אדם על כך ומקושי' גדול תאמר על שלהן שהוא שלה וסד"א דליהמנה קא משמע לן: צבא צמרא ירושלמי (פ"ג ה"ה) אין לאיש חזקה בנכסי אשתו צמאי אשתו אבל לאחר מיתת אשתו יש לו חזקה ולא לאשה צמאי בעלה בנכסי בעל אבל לאחר מיתת בעלה יש לה חזקה ולא לאצ בנכסי הבן צמאי הבן אבל לאחר מיתת הבן יש לו חזקה ולא לבן בנכסי האב צמאי האב אבל לאחר מיתת האב יש לו חזקה. ואיכא לדמיוי להך דתנאי לעיל (ב) שאן שחלק ואשה שנמגרשה כו': צמתני' (נעיל מג.) לא גרסינן ופרץ צפניו דהא נכסי הגר לא שייך ציה צפניו דהא מית ליה הגר: אטו כל הני דאמרין. לקמן צמתני' נותן מתנה ואחין שחלקו לאו על די חזקה דנעל גדר הן

מסורת הש"ס

(א) וני' ה"ה"ש שריבא ועי' מוס' לקמן נ. ד"ה נעל וריא' כשאלמות פ' מטעין ס' קלט', (ב) ומתפלה דקדושין ס' פ"א', (ג) ור"ה"ש הוה רבי יצחק נאמן. רש"י, (ד) צ"ל וקדושי. דק"ס,

גליון הש"ס

רשב"ם ד"ה ופסק ב' ובפירכא דאמוראי שייך לומר קשיא. עי' סנהדרין דף עב ע"א צבשי' ד"ה קשוא וספ דף קיב ע"א צבשי' ד"ה קשיא וצבאר שבע שם ועי' לקמן דף קס ע"א צבשנים ד"ה קשוא וצפולא' מריפתא' על שם ה"ה"ש וצמור"ק דף צ' ע"ב מתוספת ד"ה חייב שמים:

הגהות הב"ח

(א) גמ' דלמקני צעמלה הוא דבעי נעל וגדר ופרץ וחי' מר כן שריבא צקיוסין דצי לוי נעל וגדר ופרץ: (ב) רשב"ם ד"ה צקיוס וחי' שער זה דבידן: (ג) ד"ה מאי וכן וכו' ומאי צמא. צ"ב וספ"י פכש"י צבין' דף קיב ע"ב: (ד) ד"ה צקיוסין דצי לוי מתוספתא (צבשי' מוס' וני' ה"ה"ש ה"ה: (ה) תוס' ד"ה צבשים וכו' וא"מ הא דמלא וכו' ואל' צ"ב צניכס: (ו) בא"ד צנכסין הם משום: (ז) בא"ד צלסם שאין עשוי להשאיל: (ח) בא"ד ונאמר' דרד נהל:

מוסף תוספות

א. ולא משמע ונחא דבידוי בכל אלו) מרלא נקט אלא דברים העשויין להשאיל ולהשכיר. מוס' ה"ה"ש שבעות מו: ג. נאמן לומר לקוחין הן בידי. שבעות מו: מו"ה"ה. ג. וכגון דהוי איניש צעניע או דברים שדרכן להטמין או כע"ב העשוי למכור את ביתו. ג. ודוקא שיש לו עדים שאלו הכלים היו שלו וראו אותם עתה וידו אבל אם לא ראו אותם עתה כידו נאמן לומר לקוחים הם בידי במגו דהחזותים לך. מוס' ה"ה"ש ט. ה. ונאמן נבא אחר גנבס לי ומכרם לך. מוס' צ"מ קטן. ו. ומיהו למ"ד בחזקת הבתים (לעיל מו) דאמר מו' להוציא צ"ל כפי ר"ת וכו'. מוס' ט. ג. נג. דה"ה והשפא קעילי'.

